

Arrest

nr. 189 508 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 juni 2016 en 27 januari 2017.

1.3. Op 20 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Iraakees te zijn van Arabische origine, geboren op 17 januari 1995 te Bagdad al-Jadida, Bagdad. U woonde steeds in hetzelfde huis, samen met uw vader, A.(...) A.(...) H.(...) a.(...) G.(...) uw moeder, M.(...) O.(...) J.(...) a.(...) K.(...) en uw broer O.(...). U liep school tot het tweede jaar middelbaar onderwijs.

Eind juni 2015 stelde uw vader zijn huis open voor twee families uit Fallujah die de oorlog met de Islamitische Staat (IS) ontvluchtten. De eerste familie bestond uit verwanten van uw moeder, de tweede familie, die twee dagen later arriveerde, waren verwanten van een vriend van uw vader. Uw vader stond zo garant voor zes personen. De buurtbewoners keken hiervan raar op. Soennieten uit Anbar worden namelijk met argwaan onthaald in Bagdad.

Op 2 juli 2015 vonden jullie een dreigbrief van Asaeb Ahl al Haq (AAH) in jullie huis. In de brief werden jullie vijanden van de sjiieten genoemd en verzocht het huis binnen de 24 uur te verlaten. Twee dagen na het ontvangen van deze brief verlieten de twee vluchtelingenfamilies het huis en reisden ze door naar Erbil. Uw vader nam de brief echter niet ernstig en was van mening niets verkeerd gedaan te hebben. Jullie bleven aldus in het huis.

Op 9 juli 2015 vertrok uw vader rond 7 uur in de ochtend naar zijn werk maar verdween onderweg. Naar u vermoedt, werd uw vader door AAH vermoord. Jullie wilden diezelfde avond aangifte doen van zijn verdwijning bij de politie. De politie stelde echter dat jullie minstens 24 uur dienden te wachten alvorens iemand als vermist persoon te kunnen opgeven. Jullie gingen echter niet meer terug bij de politie vermits mensen jullie hadden gewaarschuwd dat uw vader als gevolg van een aangifte zou kunnen worden vermoord. Uw broer contacteerde verschillende ziekenhuizen in de hoop uw vader terug te vinden. Op 27 juli 2015 belde een kennis die in het al-Kindi Ziekenhuis werkt jullie op met het nieuws dat zij uw vader dood en geblinddoekt teruggevonden hebben. Hij werd vermoord middels drie schoten in de borst.

Diezelfde avond ging uw broer toch aangifte doen van de ontvoering van en moord op uw vader. Hij besloot echter de dreigbrief en AAH niet te vernoemen vermits de politie door deze militie geïnfilteerd is. Hij verzoon daarentegen een verhaal dat een gewapende groepering bij u thuis was binnengevallen, uw vader had ontvoerd, losgeld had geëist en hem vervolgens had vermoord. Op die manier hoopte hij dat de politie meer inspanningen zou willen leveren.

Op 2 augustus 2015, rond 23 uur 's avonds, werd uw broer ontvoerd terwijl hij op weg was naar de supermarkt. Buurtbewoners hadden gezien hoe een wagen naast uw broer was gestopt en hij in de wagen werd getrokken. Uw moeder besloot het huis te verlaten en vluchtte met u naar uw tante in al Ameriyah. Op 3 augustus 2015 ging u, zonder de toestemming van uw moeder, samen met de man van uw tante naar de politie om aangifte te doen. De volgende dag ging u opnieuw naar de politie om uw telefoonnummer af te geven zodat zij u, indien ze nieuws hadden, zouden kunnen bereiken.

Uit schrik dat ook met u iets zou gebeuren, besliste uw moeder dat u het land diende te verlaten. U verbleef bij uw tante tot u op 15 augustus 2015 op legale wijze het land verliet. Uw moeder bleef bij uw tante wonen. U reisde via Turkije, Griekenland en de Balkanroute naar België. U kwam aan op 26 augustus 2015 en diende uw asielaanvraag in op 28 augustus 2015.

Na enkele maanden bij uw tante gewoond te hebben, nam uw moeder weer haar intrek in het ouderlijke huis. Op 20 maart 2016 stopte 's nachts een wagen – dezelfde wagen als deze waarmee uw broer werd ontvoerd – bij het huis van uw moeder. Onbekenden gooiden molotovcocktails naar de woning en schoten in de lucht, waarna ze weer vertrokken. Uw moeder werd door de burens uit de woning gered. De woning zelf geraakte volledig vernield in de brand. Uw moeder werd een aantal dagen gehospitaliseerd en woont, sinds ze werd ontslagen uit het ziekenhuis op 29 mei 2016, opnieuw bij haar zus. U vreest ingeval van terugkeer eveneens te zullen vermoord.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart (d.d. 09/01/2013), nationaliteitsbewijs (d.d. 15/08/2007), woonstkaart, kieskaart, documenten in verband met de borgstelling van uw vader voor de vluchtelingen, politieaangiftes aangaande de ontvoering van en moord op uw vader en aangaande de ontvoering van uw broer, een politierapport en aangifte aangaande de brandstichting, twee cd-roms met medische gegevens van uw moeder, een verzendingsbewijs van de Iraakse Post en een DHL enveloppe. U legde voorts kopieën neer van de eerste pagina van uw paspoort, de identiteitsdocumenten van uw vader en moeder, uw voedselrantsoenkaart, een dreigbrief, de overlijdensakte van uw vader, een medisch rapport op naam van uw moeder en foto's van uw gewonde moeder.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofdte niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het

lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst kan getwijfeld worden aan het feit dat uw familie onderdak bood aan vluchtelingen uit Anbar (IDP's, internally displaced people). U bleek immers helemaal niets te kunnen vertellen aangaande de context van IDP's in Bagdad in de periode dat uw familie hen opving inde zomer van 2015 (CGVS 1, p. 21-22). Bovendien had uw familie helemaal niet verwacht dat de opvang enige problemen zou kunnen veroorzaken. Nochtans blijkt uit algemene info waarover het CGVS beschikt dat vluchtelingen uit Anbar in Bagdad met heel wat problemen te kampen hadden. Zeker vanaf april-mei 2015 zouden duizenden inwoners van Anbar, en vooral Ramadi, hun regio-ontvlucht zijn richting Bagdad, waar zij grote moeilijkheden kenden om de stad in te geraken. Zowel onderweg als aan de grens van Bagdad-stad werden zij ervan beschuldigd met Islamitische Staat (IS) samen te werken. Ook-verschillende politieke leiders in Bagdad beschouwden de massale instroom van IDP's in Bagdad als een manier-om de stad neer te halen. Er werd heel wat angst gezaaid waardoor spanningen tussen soennieten en sjiieten-terug hoog oplaaidden (zie info blauwe map). Hoewel jullie in een sjiitische wijk woonden, zagen jullie echter geen risico's verbonden aan het opvangen van vluchtelingen, hetgeen op zijn minst bizar is. Zo zou uw vader gedacht hebben dat, vermits jullie in het verleden nooit problemen gekend hebben, dit deze keer ook niet geval zou zijn. U herhaalde keer op keer dat zowel u als uw vader ervan overtuigd waren niets verkeerd te doen en enkel mensen te helpen (CGVS 2, p. 10). Ook al zou uw vader gewoon een goede daad hebben willen stellen, ongeacht de potentiële gevolgen, dan nog kan verondersteld worden dat hij over deze zaken zou hebben gehoord of zich zou hebben geïnformeerd. Uit uw verklaringen blijkt dit echter niet geval geweest te zijn, hetgeen erg onwaarschijnlijk is.

Daarenboven bleek u erg onduidelijk wat betreft het verblijf van deze vluchtelingen, een familie verwant aan uw moeder en een familie verwant aan een vriend van uw vader K.(...). In het eerste gehoor vertelde u dat de vluchtelingen bij jullie bleven tot op de dag van de dreigbrief (CGVS 1, p. 21). In het tweede gehoor zei u dan aanvankelijk dat de vluchtelingen bij jullie bleven tot de dag dat uw vader werd ontvoerd. Die ochtend zouden ze vertrokken zijn en in de namiddag kwamen ze terug naar huis. Vervolgens herhaalt u dat de vluchtelingen 's morgens vertrokken en in de namiddag terugkeerden, maar nu merkt u op dat dit zo was op de dag dat jullie de dreigbrief ontvingen (CGVS 2 p.11). Ze zouden definitief vertrokken zijn uit jullie woning op de dag dat jullie de dreigbrief ontvingen (CGVS 2 p. 11). Op het moment dat uw vader werd ontvoerd zouden de vluchtelingen dus al een week niet meer bij jullie verbleven hebben. Waarom u dan aanvankelijk stelde dat ze bij jullie bleven tot het moment van de ontvoering, is niet duidelijk. Dat de vluchtelingen zich bovendien vrij zouden bewegen tussen jullie woning en de woning van K.(...) u verklaarde dat de vluchtelingen op het moment dat de dreigbrief thuis werd bezorgd bij K.(...) verbleven is, mede in het licht van de hoger aangehaalde houding die ten aanzien van de IDP's uit IS-gebied werd aangenomen, toch ook opmerkelijk. Er kan enerzijds worden verondersteld dat de IDP's zelf zich zo veel als mogelijk "onzichtbaar" zouden houden terwijl ook anderzijds kan verwacht worden dat K.(...) niet openlijk te koop zou lopen met zijn link met de IDP's. Zoals hoger reeds aangehaald is het niet aannemelijk dat uw vader, en dus bijgevolg ook K.(...), niet op de hoogte zou geweest zijn van de eventuele risico's verbonden aan het herbergen van IDP's uit IS-gebied. Bijkomend dringt zich hier nog de vraag op waarom K.(...) zichzelf extra risico zou bezorgen door niet alleen zijn eigen verwanten doch ook de vluchtelingenfamilie die verwant was aan uw moeder, en dus geen band had met K.(...), bij hem thuis te ontvangen.

Dat uw vader daadwerkelijk vluchtelingen uit Anbar zou hebben gehuisvest, kan, in het licht van voorgaande toch worden betwijfeld.

De voorgelegde documenten betreffende de borgstelling van uw vader voor IDP's kunnen ook niet als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs worden weerhouden. De documenten blijken loutere kleurenkopieën te betreffen – ook de stempels werden gekopieerd die vervolgens werden ingevuld. De authenticiteit van deze stukken kan dan ook niet worden nagegaan.

Ook al zou het vaststaan dat uw familie vluchtelingen uit Anbar onderdak verleende – quod non - aan de problemen die jullie tengevolge hiervan zouden hebben gekend, i.c. de dreigbrief, de ontvoering en moord op uw vader, de ontvoering van uw broer en de brandstichting, kan hoe dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

Toen uw familie de dreigbrief zou hebben ontvangen, besloot uw vader het dreigement te negeren en het huis niet te verlaten. Hoewel u vermoedde de brief te hebben ontvangen omwille van het onderbrengen van IDP's, zou uw vader de brief niet ernstig genomen hebben en geen reden gezien hebben om te verhuizen. Jullie hadden immers niets verkeerd gedaan en enkel mensen geholpen (CGVS 2, p. 10). Gezien de commotie in Bagdad in de zomer van 2015 naar aanleiding van de instroom van soenitische vluchtelingen uit Anbar (zie supra), is het echter niet geloofwaardig dat, indien jullie daadwerkelijk een dreigbrief zouden hebben ontvangen, daar geen gevolg aan zouden hebben gegeven. U verklaarde immers dat zelfs de buurtbewoners en uw beste vriend uw gezin vreemd begonnen te bekijken omwille van jullie hulp aan de vluchtelingen uit Anbar. Zij begonnen jullie te

beschouwen als collaborateurs met en zelfs leden van IS (CGVS 2, p. 10). Bovendien gaf u aan dat de sjiiitische militie Asaeb Ahl al-Haq (AAH), de afzender van de brief, heel sterk is en overal in Bagdad aanwezig is (CGVS 2, p. 10). Later stelde u overigens dat AAH alles kan doen en dat de door hen uitgevoerde ontheemdingen op het internet terug te vinden zijn (CGVS 2, p. 11). Voorts woonde u in Bagdad al Jadida (Nieuw Bagdad), een sjiiitische wijk binnen Bagdad waar zich, ten tijde van uw vermeende problemen, wel degelijk sektarische gewelddadigheden voordeden (zie info blauwe map). Dat uw vader niet op de hoogte zou zijn geweest van de risico's verbonden aan het in huis halen van IDP's in een sjiiitische wijk, is, zoals hierboven reeds werd aangehaald, desgevallend zeer onwaarschijnlijk. In geval van een waarachtig verhaal is het dan bijgevolg ook volstrekt ongeloofwaardig dat jullie de dreigbrief niet serieus zouden genomen hebben. U kon evenmin concretiseren waarom jullie dit zouden gedaan hebben. U herhaalde enkel keer op keer dat jullie niets verkeerd gedaan hadden en alleen mensen hielpen (CGVS, p. 10-11). In het licht van bovenvermelde context kan dit geenszins overtuigen. Bovenstaande elementen doen reeds vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Daarenboven blijkt uit niets dat u effectief bedreigd zou zijn geweest door een militie omwille van het in huis halen van vluchtelingen. De dreigbrief die u voorlegde, maakte hier immers geen enkele melding van. Het bleek daarentegen om een ongedateerde algemene dreigbrief te gaan waarin wordt geëist dat de soennieten uit de wijk zouden vertrekken (zie vertaling in groene map). Dat de brief bovendien aan u en uw gezin zou zijn gericht, blijkt ook nergens uit het document zelf. Hierbij kan bovendien de vraag worden gesteld waarom AAH u een algemene dreigbrief zou bezorgen en u zo de kans zou geven het huis te ontvluchten. Indien zij u ervan zouden beschuldigen vluchtelingen op te nemen en desgevallend medeplichtigen van IS te zijn, lijkt het eerder onwaarschijnlijk dat zij zich zouden beperken tot het afleveren van een brief met melding dat jullie moeten vertrekken zonder hier verder enig gevolg aan te geven. U verklaarde wel dat uw vader en broer als gevolg van deze dreigbrief werden ontvoerd door AAH doch, zoals verder zal blijken, kan u ook deze beweringen niet hardmaken (zie infra). Dient hier bovendien nog te worden toegevoegd dat de dreigbrief een louter getypt document betreft die eender wie op eender welk moment kan zijn opgesteld. Hoe dan ook kent dit document geen enkele bewijswaarde. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat alle documenten op eenvoudige wijze tegen betaling verkregen kunnen worden in Irak (zie informatie blauwe map). Bovendien legde u slechts een kopie voor, waaraan, omwille van het gemakkelijk te vervalsen karakter, geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Dat u geen origineel exemplaar kon voorleggen, is weliswaar opmerkelijk. In uw eerste gehoor verklaarde u dat de originele dreigbrief bij uw moeder is en dat zij die niet kan laten overbrengen naar België. Zij zou immers het huis niet kunnen verlaten. Bovendien zou de originele overlijdensakte reeds verloren geraakt zijn door de Iraakse post en wilde u vermijden dat hetzelfde zou gebeuren met de dreigbrief (CGVS 1, p. 10). Ook tijdens uw tweede gehoor stelde u aanvankelijk dat de brief thuis lag. U verwees opnieuw naar het feit dat u de overlijdensakte reeds kwijtraakte en de originele dreigbrief bijgevolg niet wilde laten opsturen. U erop gewezen dat uw moeder gebruik kon maken van DHL in plaats van de Iraakse post, meende u dan weer dat uw moeder een oude vrouw is en niemand meer heeft in Irak. Ook uw ooms en de echtgenoot van uw tante zouden te bang zijn om de brief naar DHL te brengen, u verduidelikte dat uw vriend eerdere documenten via DHL had verstuurd. U gevraagd waarom hij dan niet ook de dreigbrief zou kunnen opsturen, stelde u plots dat de brief vernield raakte bij de brand in uw woning. Hiervan maakte u voorheen nimmer melding (CGVS 2, 12). Dat u uw verklaringen, in een poging uw onvermogen de originele dreigbrief voor te leggen te vergoelijken wijzigt en aanpast afhankelijk van de vraag die u wordt gesteld, brengt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang en doet het vermoeden rijzen dat er geen origineel document bestaat.

Ook de ontvoering en moord op uw vader door AAH omwille van het opvangen van vluchtelingen, kon niet als geloofwaardig worden aangenomen. Zo beperkte u zich vooreerst tot zeer vage verklaringen wat betreft de ontvoering van uw vader. Dat uw vader verdween op weg van het huis naar het werk, is het enige wat u kan aanbrengen. Wat er precies gebeurde, is geenszins duidelijk. U had geen idee over het wie, hoe en waarom van zijn verdwijning en kon hier enkel hypotheses en vermoedens over kwijt. Uiteraard is dit onvoldoende om aannemelijk te maken dat uw vader ontvoerd werd door AAH en dit als gevolg van de dreigbrief en het opvangen van de IDP'S.

Bovendien bleken uw verklaringen tegenstrijdig wat betreft het ziekenhuis waar uw vader werd teruggevonden. Volgens uw verklaringen in het eerste gehoor werden jullie door een werknemer in al-Kindi ziekenhuis op de hoogte gebracht van de vondst van het lijk van uw vader (CGVS 1, p. 28). In het tweede gehoor meende u echter dat hij werd teruggevonden in Tob al Adli, het forensisch centrum van Bagdad. U bevestigde dat al-Kindi ziekenhuis en Tob al Adli niet hetzelfde hospitaal betrof (CGVS 2, p. 8). Na confrontatie met uw eerdere uitspraken, gaf u simpelweg aan nooit te hebben gezegd dat uw vader in al-Kindi werd teruggevonden (CGVS 2, p. 8). Het simpelweg ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan echter niet gelden als overtuigend argument om de vastgestelde ongerijmdheid te weerleggen.

Er bleken verder ernstige inconsistenties te bestaan tussen uw verklaringen en de inhoud van de politieaangifte die uw broer zou hebben gedaan naar aanleiding van de ontvoering van en moord op uw vader. Zo meende u steeds dat uw vader op weg naar zijn werk verdween na het ontvangen van een dreigbrief. U stelde in het eerste gehoor dat uw broer dit ook zo had verklaard aan de politie. Hij zou bovendien AAH als gedoodverfde verdachte aangeduid hebben (CGVS 1, p. 32). Uit de vertaling van de door u neergelegde politieaangifte bleek echter een volledig ander verhaal. Daaruit bleek namelijk dat een gewapende groepering het ouderlijke huis was binnengevallen, uw vader had ontvoerd, de overige gezinsleden had geslagen en vervolgens losgeld had geëist (zie vertaling politieaangifte in groene map). Tijdens het tweede gehoor verduidelijkt u dat uw broer dit verhaal had verzonnen hopen dat de politie een diepgaander onderzoek zou verrichten. Bovendien verklaarde u, in tegenstelling tot het eerste gehoor, dat uw broer AAH absoluut niet had vernoemd tijdens zijn aangifte vermits de politie volledig door hen geïnfiltrerd is en het derhalve onveilig zou zijn de militie te vernoemen (CGVS 2, p. 7). U heeft tijdens het eerste gehoor echter met geen woord gerept over deze valse verklaringen van uw broer ten overstaan van de politie. U hier tijdens het tweede gehoor op gewezen, legde u de schuld bij de protection officer (PO). Zij liet u nooit uitspreken (CGVS 2, p. 9). Nochtans werd u in het eerste gehoor duidelijk en eenduidig gevraagd of hetgeen u verklaarde, i.c. dat uw vader op weg naar zijn werk ontvoerd en vermoord werd, ook zo genoteerd werd in de politieaangifte van uw broer. U bevestigde dit uitdrukkelijk (CGVS 1, p. 32). U werd bovendien gevraagd of er in de aangifte van uw broer nog andere details stonden dan diegene die u zelf reeds tijdens het gehoor had vermeld. U stelde van niet (CGVS 1, p. 32). U hiermee tijdens het tweede gehoor verschillende malen geconfronteerd, volhardde u dat u de tijd niet gekregen had om uitgebreid te antwoorden. Doch blijkt uit het eerste gehoorverslag dat de PO u enkel onderbrak wanneer u niet op de vraag of naast de kwestie antwoordde, hetgeen meermaals voorviel. Er werd bovendien meermaals nagegaan of u de tolk, dan wel de vraag goed had begrepen (CGVS 1, p. 10, 12, 13, 15, 25, 29).

Wat er ook van zij, dat u in de loop van het vijf uur durende interview niet de tijd zou hebben gekregen de discrepanties tussen de aangifte en 'de waarheid' aan te halen, is geenszins aannemelijk. Daarenboven werd u op het eind van uw gehoor gevraagd of u nog bijkomende opmerkingen had met betrekking tot uw asielaanvraag. U stelde van niet (CGVS 1, p. 42). U werd bovendien ook bij aanvang van uw tweede gehoor gevraagd of u opmerkingen had over het eerste gehoor op het CGVS. Hierop recpliceerde u expliciet dat zulks niet het geval was (CGVS 2, p. 9). U bleek voorts van mening dat de onderzoeker zelf had moeten vragen wat uw broer had gezegd en de nodige vragen had moeten stellen om te zien of het (de verklaringen) al dan niet juist was (CGVS 2, p. 9). Ook dit is uiteraard geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van de valse verklaringen van uw broer. Het mag immers van u verwacht worden dat u eerlijk bent en duidelijke verklaringen aflegt over uw asielrelaas alsook alle elementen die belangrijk zouden kunnen zijn spontaan vernoemt, dit van bij aanvang van uw asielprocedure, doorheen de verschillende gehoren en los van de vragen die u door de PO worden gesteld tijdens het / de geh(o)r(en).. Hoe dan ook, geen enkel van uw bovenvermelde argumenten doet enige afbreuk aan het feit dat u 'ja' antwoordde op de vraag of uw verklaringen, i.c. dat uw vader ontvoerd werd op weg naar zijn werk, ook zo werden genoteerd in de politieaangifte van uw broer (CGVS 1, p. 32). Zowel de vraag als het antwoord waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

U bleek verder niet capabel te verduidelijken waarom uw broer überhaupt dit verhaal zou hebben verzonnen. U legde uit dat de politie niets zou hebben ondernomen indien uw broer zich aan het ware verhaal zou hebben gehouden. Bovendien zou uw vader in gevaar gebracht worden indien uw broer AAH als vermoedelijke daders zou hebben aangeduid. Echter, dat uw broer niet wilde vermelden dat AAH achter de ontvoering zat omwille van de infiltratie van AAH binnen de politie, verklaart niet waarom hij ook het volledige verhaal zou gaan aanpassen. Op die manier wijst hij de politie immers de verkeerde richting uit en wordt de kans dat de politie de ontvoerders, dan wel minstens uw vader op het spoor komt almaar kleiner. Meermaals gepolst waarom uw broer niet gewoon verklaarde dat uw vader ontvoerd en vermoord werd zonder AAH als verdachte aan te duiden, ontweek u de vraag en herhaalde u, tot driemaal toe, eerder niet relevante verklaringen, namelijk dat u en uw broer vlak na de verdwijning van uw vader naar de politie gingen waar jullie te horen kregen pas 24 uur na de verdwijning een aangifte te kunnen doen (CGVS 2, p. 8 9).

De voorgelegde politieaangifte kon uw geloofwaardigheid niet herstellen. Bovenstaande bevindingen maken dat uiteraard geen uitspraak kan worden gedaan over de authenticiteit van de aangifte. Dat u tijdens het eerste gehoor geen gewag maakte van de werkelijke inhoud van de aangifte doet immers vermoeden dat u geen enkel idee had van de inhoud van de aangifte. Het mag van u nochtans verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die u besluit neer te leggen in het kader van uw asielaanvraag. Dat dit niet geval was, doet de ernst van uw asielaanvraag zwaar teniet. Hoe dan ook worden documenten enkel in overweging genomen in geval van een geloofwaardig relaas, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien dient te worden herhaald dat alle documenten in Irak eenvoudiger wijs te verkrijgen zijn tegen betaling (zie informatie in blauwe map). De bewijswaarde van

Iraakse documenten is derhalve nihil. Voorts is de politieaangifte slechts een weergave van de verklaringen van uw broer bij de politie en doet het geen enkele uitspraak over de waarachtigheid van de beschreven incidenten.

Ook de neergelegde kopie van de overlijdensakte kon niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs dat uw vader door AAH werd ontvoerd en vermoord omwille van de IDP's die jullie onderdak boden en het negeren van de dreigbrief. Dient weerom te worden opgemerkt dat aan kopieën sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dat het origineel verloren ging in de post, wat overigens een blote bewering is, wijzigt hier niets aan. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat de doodsoorzaak op de akte als volgt werd beschreven: 'werd vermoord toen hij het huis verliet om naar werk te gaan' (zie vertaling overlijdensakte in groene map). Deze 'doodsoorzaak' doet de wenkbrauwen fronsen en doet twijfels rijzen aangaande de authenticiteit van de akte.. Dat u een verzendingsbewijs van de Iraakse Post voorlegde, toont enkel aan dat u post ontving, niets meer of minder. Dit verzendingsbewijs wijzigt niets aan de inhoud van de overlijdensakte noch zegt het iets over de problemen die u of uw familie zou hebben gekend.

Indien uw vader daadwerkelijk ontvoerd en vermoord werd omwille van de opvang van vluchtelingen en / of het negeren van het de dreigbrief het huis te verlaten, dan is het volkomen ongeloofwaardig dat u en de rest van het gezin het huis niet onmiddellijk zouden verlaten hebben nadat jullie het lijk van uw vader terugvonden. Dat jullie zich desondanks veilig achtten, en dit in een overwegend sjiitische regio waar men op de hoogte was van uw 'sympathieën' voor soennitische vluchtelingen uit Anbar, is niet aannemelijk indien uw verklaringen de waarheid bevatten. Gepolst waarom jullie toch thuis bleven wonen, stelde u niet te weten waar jullie naartoe konden gaan (CGVS 2, p. 15). Dit is echter een weinig plausibele verklaring. U en uw moeder zouden immers na de ontvoering van uw broer wél verhuisd zijn naar uw tante. Waarom jullie dit niet eerder zouden hebben kunnen doen, bleef onduidelijk. Ook na het ontdekken van het lijk van uw vader, meer dan twee weken na zijn verdwijning, dachten u en uw gezin er niet aan het huis te ontvluchten. U hiernaar gevraagd, verklaarde u dat jullie bezig waren met het overlijden van uw vader en niet dachten aan verhuizen. U stelde daarenboven andermaal niet te weten waar jullie naartoe zouden moeten gaan en merkte op dat de militie u eender waar zouden kunnen vinden indien zij u willen vermoorden (CGVS 2, p. 15). Opnieuw is dit geen overtuigende verklaring. De dreigbrief eiste immers enkel dat u en uw familie het huis zouden verlaten. Er bestond dan ook geen enkele reden te veronderstellen dat de militie u zou achtervolgen tot in andere wijken en dat u dus veiliger zou zijn in het huis waar u net werd bedreigd. U hiermee geconfronteerd, bleef u enkel herhalen dat u niet wist waar u heen moest. U merkte nog op dat jullie niet de gewoonte hebben naar een andere wijk te verhuizen, soenniet zijn en een gevaarlijke (soennitische) naam hebben, namelijk A.(...) en O.(...) (CGVS 2, p. 15). Dat jullie het niet gewoon zouden zijn van wijk te veranderen, is uiteraard geen geldig excuus. U bleek immers in staat naar Europa te reizen en plant zich hier langdurig te vestigen. Derhalve kan van u redelijkerwijze worden verwacht dat u zich ook in een andere wijk in uw thuisstad zou kunnen vestigen om te ontkomen aan de eventuele bedreigingen in uw eigen wijk. Dat u omwille van uw naam gevaar zou lopen, heeft u nooit eerder, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch op het CGVS, aangehaald. Bovendien zou u vóór de dreigbrief nooit problemen gekend hebben in Bagdad al Jadida, een nochtans sjiitische wijk (CGVS 2, p. 4). Niets uit uw verklaringen wijst er aldus op dat u zich omwille van uw naam niet, eventueel tijdelijk, elders in Bagdad zou kunnen vestigen. Iets wat u, zoals reeds gezegd, na de verdwijning van uw broer blijkbaar wel kon. Vermits alle voorgaande problemen niet geloofwaardig werden geacht, en de ontvoering van uw broer volgens uw verklaringen een gevolg zou zijn geweest van eerdere incidenten, kan ook aan dit incident, en minstens aan de redenen van zijn ontvoering, in ernstige mate getwijfeld worden. U baseerde uw verklaringen overigens enkel op vermoedens en geruchten vernomen van de bureu. U zou namelijk pas uit tweede hand gehoord hebben wat er was gebeurd: er was een auto naast uw broer gestopt die hem heeft meegenomen. U kon niet zeggen of uw broer specifiek gevisieerd werd door de ontvoerders, en heeft geen idee of de getuigen werden verhoord door de politie (CGVS 2, p. 14). U zou na de ontvoering van uw broer nochtans tot tweemaal toe naar de politie zijn gegaan voor het neerleggen van een klacht (CGVS 1, p. 37 en CGVS 2, p. 16). Het is bijgevolg opmerkelijk dat u geen idee heeft over de details van het politieonderzoek. Wat er ook van zij, dat u überhaupt naar de politie durfde te gaan, is verder onlogisch. In het kader van de ontvoering van uw vader, stelde u nochtans dat jullie niet naar de politie durfden omdat zij door AAH geïnfiltreerd zijn en dat een aangifte derhalve een gevaar zou betekenen voor zowel de ontvoerde als voor de rest van het gezin (CGVS 2, p. 7). Dat u desondanks voor de ontvoering van uw broer wél aangifte zou gaan doen en de volgende dag bovendien nog eens zou teruggaan om uw telefoonnummer te geven, is dan ook niet geloofwaardig.

U legde de aangifte voor die u deed naar aanleiding van de ontvoering van uw broer. Echter, opnieuw kan opgemerkt worden dat documenten slechts enige bewijswaarde worden toegekend in het geval van een geloofwaardig relaas, hetgeen in uw hoofde niet het geval is. In navolging van hetgeen hoger reeds werd opgemerkt kan hier ook nog eens worden herhaald dat de aangifte louter een weergave is van de

verklaringen die u voor de politie aflegde, doch geen uitspraak doet over de waarachtigheid van de aangehaalde feiten.

Hoewel uw moeder na de ontvoering van uw broer verhuisde naar haar zus, zou zij na alles wat zij heeft meegemaakt, i.c. de ontvoering en moord van uw vader en de ontvoering van uw broer, na enkele maanden op eigen houtje teruggekeerd zijn naar het ouderlijke huis (CGVS 1, p. 37 en CGVS 2, p. 17). Dat zij, een weduwe die zowel haar man als haar zoon verloor vanwege het herbergen van van IDP's en het negeren van een dreigement van AAH om het huis en de wijk te verlaten, alsnog zou terugkeren naar het ouderlijke huis, is echter compleet ongeloofwaardig. Gevraagd naar haar motivatie hierachter, legde u uit dat jullie dachten dat de milities geen vrouw zouden lastig vallen (CGVS 2, p. 16). Dit is echter een weinig overtuigende redenering. De dreigbrief die jullie zouden hebben ontvangen, verwees immers naar het feit dat jullie soennieten zijn en daarom het huis dienden te verlaten. Dat zij uw moeder, eveneens een soennitische moslima, wel zouden toelaten in het huis / de wijk te verblijven, lijkt dan ook weinig aannemelijk. U hiermee geconfronteerd, geraakte u niet verder dan te herhalen dat uw moeder een oude vrouw is, dat zij haar man en zoon verloor en dat haar goederen nog thuis waren (CGVS 2, p. 17), één voor één weinig relevante opmerkingen. Ook al zou het zo zijn dat AAH vrouwen met rust laat, dan wel dat uw moeder dacht dat ze haar met rust zouden laten, dat zijn als oudere alleenstaande vrouw zou beslissen terug te keren naar het huis waar zij al haar ellende meemaakte, is niet aannemelijk ingeval van een geloofwaardig relaas. Opnieuw doet dit ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid en minstens de ernst van uw relaas.

Het CGVS betwist niet dat uw moeder het slachtoffer is geworden van een brand. Dat de brandstichting echter door AAH zou zijn gepleegd, en dit omwille van de door u aangehaalde feiten, is, gezien voorgaande bemerkingen andermaal niet geloofwaardig. Uw verklaringen omtrent de brand kon deze beoordeling evenmin in een ander licht plaatsen. Uw bewering dat AAH uw huis in brand zou hebben gestoken, bleek u immers enkel te baseren op vermoedens die u met geen enkele aanwijzing kon staven. Zo bleef het volledig onduidelijk wie de brand zou hebben aangestoken. Dat de ouders in dezelfde / eenzelfde auto reden als de ontvoerders van uw broer, waaruit u afleidt het om een en dezelfde ouders zou gaan, met name AAH (CGVS 2, p. 24), is slechts een loutere bewering uwentwege. Bovendien heeft u zowel de ontvoering van uw broer als de brandstichting niet met eigen ogen gezien en zou u enkel via de buurtbewoners gehoord hebben dat het om dezelfde auto ging. Dat de buurtbewoners zowel bij de ontvoering van uw broer als bij de brandstichting, acht maanden later, een zwarte auto zouden hebben gezien, is uiteraard niet voldoende om af te leiden dat het effectief om dezelfde ouders zou gaan. Verder dient te worden opgemerkt dat u enerzijds stelde dat uw moeder na de brand naar het ziekenhuis werd gebracht door een vrouw genaamd D.(...) (CGVS 1, p. 39) terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat uw moeder alleen naar het ziekenhuis werd gebracht. Bij confrontatie ontkende u gezegd te hebben dat een vrouw uw moeder vergezelde en had u geen idee wie D.(...) was (CGVS 2, p. 19), hetgeen uiteraard vreemd is.

Voorts blijkt ook uit geen enkel van de door u voorgelegde stukken (i.c. het politierapport, de aangifte van uw moeder, de medische documenten van uw moeder, de cd-rom met medische gegevens van uw moeder en de foto's van uw verwonde moeder) dat het effectief om brandstichting zou gaan. Zo heeft het politierapport het enkel over een 'brand' die zich heeft voorgedaan en doet het document helemaal geen uitspraak over de mogelijke oorzaken van de brand noch neemt zij het woord 'brandstichting' in de mond. Bovendien is de aangifte van uw moeder weerom enkel een weergave van haar eigen verklaringen. Dat haar verklaringen werden neergeschreven door de politie, bevestigt geenszins dat de aangehaalde feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Bovendien is het opmerkelijk dat uw verklaringen andermaal niet stroken met de inhoud van de voorgelegde documenten. Zo werd in de aangifte onder meer verklaard dat een gewapende groepering het huis binnenviel en uw moeder met de dood bedreigde. U, daarentegen, gaf aan dat uw moeder de ouders niet gezien heeft en dat zij haar dus niet bedreigd hebben. Evenmin zouden de ouders het huis zijn binnengevallen maar vuurden zij schoten af vanop de straat. Dat uw verklaringen in ernstige mate afwijken van de woorden van uw moeder, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U legde voorts medische documenten van uw moeder voor die de ziekenhuisopname na de brandstichting zouden moeten toelichten (CGVS 1, p. 5). In het medisch rapport is echter enkel sprake van een hartonderzoek, uitgevoerd in april en mei 2016 door het 'Iraqi Center For Heart Diseases (Iraaks Centrum voor Hartziekten)' en wordt er op geen enkele manier verwezen naar brandwonden of gevolgen die te wijten zouden kunnen zijn aan de brand. Ook de röntgenfoto van een hoofd kan verder niets relevant aantonen. U legde aldus geen enkel medisch attest voor van de zogenaamde ziekenhuisopname van uw moeder na de brand. De foto's waarop uw moeder te zien is met zwachtels rond haar hoofd, been en arm kennen evenmin enige bewijswaarde. Niets in deze foto kan immers aantonen dat de vrouw op de foto daadwerkelijk uw moeder is noch hoe zij deze verwondingen zou hebben opgelopen. Tot slot legde u via uw advocaat twee cd-roms neer waarop meer medische attesten van uw moeder zouden staan. De documenten op de cd-roms bleken echter onleesbaar voor het CGVS wegens een ongekende extensie. Ook al zouden de CD-roms

medische documenten bevatten die werden opgemaakt naar aanleiding van een hospitalisatie volgend op een brand, deze volstaan geenszins om te besluiten dat uw moeder het slachtoffer was van een brandstichting door AAH omwille van de opvang van vluchtelingen en het negeren van de dreigbrief.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr.2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum Seekers-Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict

gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het

blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die hierboven nog niet werden besproken, kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen in positieve zin. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, voedselrantsoenkaart, kieskaart, kopieën van de eerste pagina van uw paspoort en de identiteitsdocumenten van uw ouders tonen namelijk enkel uw identiteit, herkomst en de identiteitsgegevens van uw ouders aan, die op zich niet worden betwist. De enveloppe van DHL toont ook louter aan dat u post ontving, niets meer of minder. De hier besproken stukken voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), "de algemene motiveringsplicht", het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht, stelt verzoeker in een eerste onderdeel niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en onderneemt een summiere poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker verwijst en citeert in dat kader naar verschillende artikels die de band tussen de Sjiitische milities en de regering, de macht van die milities, alsook de vervolgingen van de Soennieten door de Sjiitische milities en het gebrek aan ingrijpen vanwege de Iraakse autoriteiten onderlijnen.

In een tweede onderdeel – aangaande de subsidiaire beschermingsstatus – laakt verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en meent zelfs dat deze schandalig en tegenstrijdig is. Verzoeker stelt namelijk vast dat de commissaris-generaal enerzijds erkent dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 verslechterd is en dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen,

ontvoeringen en moorden anderzijds, dat uit de informatie tevens blijkt dat dit geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist, doch dat de commissaris-generaal van oordeel is dat de voorwaarden van de subsidiaire bescherming niet vervuld zijn. Verzoeker besluit dat er in Bagdad wel degelijk sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: artikel "*Les milices Chiïtes irakiennes: ces autres acteurs de la lutte contre l'Etat Islamique*" van L'Orient Le Jour van 21 augustus 2015, het artikel "*Impunité en Irak: les crimes de guerre des milices chiïtes*" van Amnesty International van 10 februari 2016 en het artikel "*Contre la corruption et le confessionnalisme, les Irakiens dans la rue*" van L'Orient Le Jour van 31 augustus 2015.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel geschonden zou zijn. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Tevens merkt de Raad op dat verzoeker evenmin toelicht op welke wijze hij artikel 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden acht, zodat ook dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) getwijfeld kan worden aan het feit of zijn familie onderdak bood aan vluchtelingen uit Anbar vermits hij helemaal niets wist te vertellen aangaande de context van IDP's, geen idee had van de risico's die verbonden waren aan het opvangen van vluchtelingen, verzoeker erg onduidelijk is wat betreft het verblijf van deze vluchtelingen en de voorgelegde documenten betreffende de borgstelling van verzoekers vader voor IDP's kunnen niet als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs worden weerhouden; (ii) hoe dan ook geen enkel geloof gehecht kan worden aan de problemen die verzoekers familie zou hebben gekend, *in casu* de dreigbrief, de ontvoering en moord van zijn vader, de ontvoering van zijn broer en de brandstichting, zoals omstandig wordt toegelicht, (iii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te

begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 maart 2017 (CG nr. 1522389), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat verzoekers familie onderdak bood aan vluchtelingen uit Anbar (IDP's) en evenmin aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, *in casu* de dreigbrief aan hun adres, de ontvoering en moord van zijn vader, de ontvoering van zijn broer en de brandstichting van hun huis.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, in zoverre verzoeker onderstreept dat hij alles heeft vermeld wat hij wist en benadrukt dat de vluchtelingen twee dagen na de dreigbrief van Asaeb Ahl al-Haq vertrokken zijn, merkt de Raad op dat verzoeker – naast het louter volharden in zijn asielrelaas – opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegt ten opzichte van deze die hij aflegde gedurende zijn gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Omtrent verzoekers verklaringen tijdens deze gehoren merkte de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds pertinent op: *“Daarenboven bleek u erg onduidelijk wat betreft het verblijf van deze vluchtelingen, een familie verwant aan uw moeder en een familie verwant aan een vriend van uw vader K.(...). In het eerste gehoor vertelde u dat de vluchtelingen bij jullie bleven tot op de dag van de dreigbrief (CGVS 1, p. 21). In het tweede gehoor zei u dan aanvankelijk dat de vluchtelingen bij jullie bleven tot de dag dat uw vader werd ontvoerd. Die*

ochtend zouden ze vertrokken zijn en in de namiddag kwamen ze terug naar huis. Vervolgens herhaalt u dat de vluchtelingen 's morgens vertrokken en in de namiddag terugkeerden, maar nu merkt u op dat dit zo was op de dag dat jullie de dreigbrief ontvingen (CGVS 2 p.11). Ze zouden definitief vertrokken zijn uit jullie woning op de dag dat jullie de dreigbrief ontvingen (CGVS 2 p. 11). Op het moment dat uw vader werd ontvoerd zouden de vluchtelingen dus al een week niet meer bij jullie verbleven hebben. Waarom u dan aanvankelijk stelde dat ze bij jullie bleven tot het moment van de ontvoering, is niet duidelijk.” Door in het onderhavige verzoekschrift opnieuw een andere versie van de feiten naar voor te schuiven – met name een vertrek twee dagen na het ontvangen van de dreigbrief – die verzoeker zelf evenwel als een “bevestiging” ziet van zijn eerdere verklaringen, ondergraaft hij manifest de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker laakt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gedrag van zijn vader na de bedreiging van Asaeb Ahl al-Haq – met name het weigeren zijn huis te verlaten – niet als redelijk en normaal beschouwt, vermits alle gedragingen mogelijk zijn als een reactie op een angstige gebeurtenis of een gevaarlijke bedreiging. De Raad merkt in dit verband op dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweringen dat zij vluchtelingen uit Anbar (IDP's) opvingen in hun woning zoals uitvoerig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en in onderhavig verzoekschrift geenszins wordt weerlegd, zodat de daaruit voortvloeiende problemen – onder meer de dreigbrief van Asaeb Ahl al-Haq – evenmin als geloofwaardig bestempeld kunnen worden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt bovendien dat – zelfs indien al enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de opvang van IDP's, *quod non* – hoe dan ook geen enkel geloof gehecht kan worden aan de problemen die de familie hierdoor zou hebben gekend en oordeelt met betrekking tot de dreigbrief op goede gronden: *“Toen uw familie de dreigbrief zou hebben ontvangen, besloot uw vader het dreigement te negeren en het huis niet te verlaten. Hoewel u vermoedde de brief te hebben ontvangen omwille van het onderbrengen van IDP's, zou uw vader de brief niet ernstig genomen hebben en geen reden gezien hebben om te verhuizen. Jullie hadden immers niets verkeerd gedaan en enkel mensen geholpen (CGVS 2, p. 10). Gezien de commotie in Bagdad in de zomer van 2015 naar aanleiding van de instroom van soenitische vluchtelingen uit Anbar (zie supra), is het echter niet geloofwaardig dat, indien jullie daadwerkelijk een dreigbrief zouden hebben ontvangen, daar geen gevolg aan zouden hebben gegeven. U verklaarde immers dat zelfs de buurtbewoners en uw beste vriend uw gezin vreemd begonnen te bekijken omwille van jullie hulp aan de vluchtelingen uit Anbar. Zij begonnen jullie te beschouwen als collaborateurs met en zelfs leden van IS (CGVS 2, p. 10). Bovendien gaf u aan dat de sjiitische militie Asaeb Ahl al Haq (AAH), de afzender van de brief, heel sterk is en overal in Bagdad aanwezig is (CGVS 2, p. 10). Later stelde u overigens dat AAH alles kan doen en dat de door hen uitgevoerde ontheemdingen op het internet terug te vinden zijn (CGVS 2, p. 11). Voorts woonde u in Bagdad al Jadida (Nieuw Bagdad), een sjiitische wijk binnen Bagdad waar zich, ten tijde van uw vermeende problemen, wel degelijk sektarische gewelddadigheden voordeden (zie info blauwe map). Dat uw vader niet op de hoogte zou zijn geweest van de risico's verbonden aan het in huis halen van IDP's in een sjiitische wijk, is, zoals hierboven reeds werd aangehaald, desgevallend zeer onwaarschijnlijk. In geval van een waarachtig verhaal is het dan bijgevolg ook volstrekt ongeloofwaardig dat jullie de dreigbrief niet serieus zouden genomen hebben. U kon evenmin concretiseren waarom jullie dit zouden gedaan hebben. U herhaalde enkel keer op keer dat jullie niets verkeerd gedaan hadden en alleen mensen hielpen (CGVS, p. 10-11). In het licht van bovenvermelde context kan dit geenszins overtuigen. Bovenstaande elementen doen reeds vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.*

Daarenboven blijkt uit niets dat u effectief bedreigd zou zijn geweest door een militie omwille van het in huis halen van vluchtelingen. De dreigbrief die u voorlegde, maakte hier immers geen enkele melding van. Het bleek daarentegen om een ongedateerde algemene dreigbrief te gaan waarin wordt geëist dat de soennieten uit de wijk zouden vertrekken (zie vertaling in groene map). Dat de brief bovendien aan u en uw gezin zou zijn gericht, blijkt ook nergens uit het document zelf. Hierbij kan bovendien de vraag worden gesteld waarom AAH u een algemene dreigbrief zou bezorgen en u zo de kans zou geven het huis te ontvluchten. Indien zij u ervan zouden beschuldigen vluchtelingen op te nemen en desgevallend medeplichtigen van IS te zijn, lijkt het eerder onwaarschijnlijk dat zij zich zouden beperken tot het afleveren van een brief met melding dat jullie moeten vertrekken zonder hier verder enig gevolg aan te geven. U verklaarde wel dat uw vader en broer als gevolg van deze dreigbrief werden ontvoerd door AAH doch, zoals verder zal blijken, kan u ook deze beweringen niet hardmaken (zie infra). Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat de dreigbrief een louter getypt document betreft die eender wie op eender welk moment kan zijn opgesteld. Hoe dan ook kent dit document geen enkele bewijswaarde. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat alle documenten op eenvoudige wijze tegen betaling verkregen kunnen worden in Irak (zie informatie blauwe map). Bovendien legde u slechts een kopie voor, waaraan, omwille van het gemakkelijk te vervalsen karakter, geen enkele

bewijswaarde kan worden toegekend. Dat u geen origineel exemplaar kon voorleggen, is weliswaar opmerkelijk. In uw eerste gehoor verklaarde u dat de originele dreigbrief bij uw moeder is en dat zij die niet kan laten overbrengen naar België. Zij zou immers het huis niet kunnen verlaten. Bovendien zou de originele overlijdensakte reeds verloren geraakt zijn door de Iraakse post en wilde u vermijden dat hetzelfde zou gebeuren met de dreigbrief (CGVS 1, p. 10). Ook tijdens uw tweede gehoor stelde u aanvankelijk dat de brief thuis lag. U verwees opnieuw naar het feit dat u de overlijdensakte reeds kwijtraakte en de originele dreigbrief bijgevolg niet wilde laten opsturen. U erop gewezen dat uw moeder gebruik kon maken van DHL in plaats van de Iraakse post, meende u dan weer dat uw moeder een oude vrouw is en niemand meer heeft in Irak. Ook uw ooms en de echtgenoot van uw tante zouden te bang zijn om de brief naar DHL te brengen, u verduidelijkte dat uw vriend eerdere documenten via DHL had verstuurd. U gevraagd waarom hij dan niet ook de dreigbrief zou kunnen opsturen, stelde u plots dat de brief vernield raakte bij de brand in uw woning. Hiervan maakte u voorheen nimmer melding (CGVS 2, 12). Dat u uw verklaringen, in een poging uw onvermogen de originele dreigbrief voor te leggen te vergoelijken wijzigt en aanpast afhankelijk van de vraag die u wordt gesteld, brengt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang en doet het vermoeden rijzen dat er geen origineel document bestaat." Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen, die allerminst worden ontkracht door de loutere stelling in het verzoekschrift dat alle gedragingen mogelijk zijn als reactie op een angstige gebeurtenis of gevaarlijke bedreiging, worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker citeert uit en verwijst naar artikels waaruit de band tussen de Sjiitische milities en de regering, evenals de macht van die milities zou blijken en waarmee hij een verantwoording lijkt te willen geven voor het feit dat verzoekers broer bij de politie een valse verklaring aflegde met betrekking tot de ontvoering en moord van hun vader, slaagt hij er allerminst in de Raad te overtuigen. Immers, zo blijkens de informatie niet kan betwist worden dat de Sjiitische milities veel macht hebben, functioneren en opereren buiten het legale kader, en hun wanpraktijken ten aanzien van burgers ongestraft blijven, biedt dit nog geen verklaring waarom verzoekers broer, indien hij dan toch naar de politie zou zijn gegaan om de ontvoering en de moord op zijn vader aan te geven niet de waarheid zou hebben verteld. Verzoeker kan met het verweer dat leden van Asaeb Ahl al-Haq de politie geïnfiltreerd hebben – een bewering die hij overigens niet hard kan maken door verwijzingen naar artikels die in het algemeen handelen over de verschillende milities in Irak – namelijk geenszins verduidelijken waarom verzoekers broer niet verklaarde dat hun vader ontvoerd en vermoord werd zonder Asaeb Ahl al-Haq als schuldige aan te duiden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan derhalve worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd: "(...) U bleek verder niet capabel te verduidelijken waarom uw broer überhaupt dit verhaal zou hebben verzonnen. U legde uit dat de politie niets zou hebben ondernomen indien uw broer zich aan het ware verhaal zou hebben gehouden. Bovendien zou uw vader in gevaar gebracht worden indien uw broer AAH als vermoedelijke daders zou hebben aangeduid. Echter, dat uw broer niet wilde vermelden dat AAH achter de ontvoering zat omwille van de infiltratie van AAH binnen de politie, verklaart niet waarom hij ook het volledige verhaal zou gaan aanpassen. Op die manier wijst hij de politie immers de verkeerde richting uit en wordt de kans dat de politie de ontvoerders, dan wel minstens uw vader op het spoor komt almaar kleiner. Meermaals gepolst waarom uw broer niet gewoon verklaarde dat uw vader ontvoerd en vermoord werd zonder AAH als verdachte aan te duiden, ontweek u de vraag en herhaalde u, tot driemaal toe, eerder niet relevante verklaringen, namelijk dat u en uw broer vlak na de verdwijning van uw vader naar de politie gingen waar jullie te horen kregen pas 24 uur na de verdwijning een aangifte te kunnen doen (CGVS 2, p. 8-9)."

Tot slot wijst verzoeker op algemene wijze op het sektarisch geweld ten aanzien van Soennieten in Bagdad waar hij citeert uit en verwijst naar artikels die de vervolging van Soennieten door Sjiitische milities onderlijnen. Dienaangaande verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.7.2. en benadrukt hij dat hoewel verzoeker kan worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en het verzoekschrift, geenszins kan worden afgeleid dat het risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geviséerd. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Immers, nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, gedurende de laatste jaren als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad. Verzoeker verklaart bovendien dat zijn moeder, na zijn vertrek, behoudens de ongeloofwaardig geachte brandstichting, geen problemen meer heeft gekend (administratief dossier, stuk 11, p. 4).

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op

openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal

factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 65.511 ontheemde gezinnen (391.224 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 44.358 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, die overigens in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund en het poneren van een reëel risico, brengt verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

2.7.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS